

"Amnesti för ungarna!"

SocialPolitik publicerar här det tal som hölls av Matilda Brinck-Larsen på Sergels Torg den 18 februari 2017 under manifestationen för att stoppa utvisningar till Afghanistan.

Sallam; mitt namn är Matilda Brinck-Larsen.

Jag har sedan 2012 arbetat till vardags i staden med mottagandet av de barn som kommit ensamma till Göteborg och varit en del av det under många år; som chef för olika boenden. Jag är mamma till tre livmodersbarn och fyra fosterbarn och ett barnbarn för övrigt, då jag varit familjehem i 16 år och har ungar som är mina från världens alla hörn, också från Afghanistan. Jag är också huvudansvarig för Lag C, ett fotbollslag i Göteborg utan gränser.

Utöver det någons granne, en människa i en stadsdel, invånare, oavsett i vilken roll jag än står här så har regeringen idag försatt mig i en situation där jag om det får pågå liksom många med mig kommer kvävas känslomässigt av det beslut som tagits och inte vilar på mitt samvete idag, men som kommer att göra om regeringen inte backar och gör om, gör rätt.

Glappet mellan politisk fantasi och verklighet har aldrig varit större. Men nu är vi här, vi och jag ser också ungarna som kommit ensamma och nya till Sverige; mitt ibland oss, det är tillsammans vi blir till. Det har varit en ära fram tills nu; en ära att få ta emot föräldrars barn; era föräldrar om de finns vid liv som fattat beslut om att försätta er, sina ungar i säkerhet fast de själva inte kan följa med. Mammor precis som jag; som knappt klarar att snudda vid tanken; att behöva skicka iväg mitt barn. Utan att själv kunna följa med. Det är där vi kommer in; vi som i olika system tagit emot er och blivit signifikanta ställföreträdande vuxna; professionella men också valt att bli era föräldrars förlängda arm. Vi är många som velat det, som kunnat det, som gjort oss redo för

det.

För mig har det inneburit att skapa boende för 10, 20; utöka till 40 och förra hösten 600 barn; på en och samma enhet. Utan problem. Gränsen var aldrig nådd, det handlar aldrig om vilka som kommer hit eller hur många utan om oss som tog emot och hur vi gjorde det, gör det. Så är det fortfarande. Organisation och samordning.

Europas Gränser är stängda, politiken har sagt sitt, de har mött det de inte känner att de kan kontrollera med rädsla istället för mod. De har börjat värdera människor olika, men de glömde oss på vägen. Det är dags nu. Politiken är folket och folket det är vi.

De verkar ha glömt vår förmåga att mobilisera oss, och vår erfarenhet av att ha växt upp och fostrats i en demokrati, där vi kan påverka. Vi ska påverka; regeringen måste återgå, backa eller avgå. Man tecknar inte avtal skrivet i blod med en stat som inte kan garantera sina invånares säkerhet. Behovet av skydd har ingen ålder, ungar, kollegor, invånare, det är nu viktigare än någonsin att stå kvar stå stadigt och hålla i och ut. Att påminna politiken, att påminna våra arbetsgivare, vi som jobbar i profession vilket uppdrag vi haft, vi valt och som vi fortsatt ska förvalta.

Att hålla er ungar igång, att tillsammans med er fortsättningsvis mobilisera, inte ge upp, inte riskera era liv här oss oss, aldrig. Det är nu viktigare än någonsin att inte abdikera. Vi vuxna har mest ansvar och vi ska ta det ansvaret fullt ut.

I förra veckan sade jag upp mig; från Göteborgs stad, som en protest; som en högljudd markering. Jag har fram tills nu kunnat se en mammas blick i barns ögon, att se med en mammas blick varje enskilt barn i ögonen, inte svika en förälders över en hel världs gemensamma önskan om att barn ska få möjlighet att lyckas, och vara trygga inom ramen för ett

samhälles norm. De allra flesta föräldrars önskan, en av de största kärlekshandlingarna, är väl kanske att lämna över till någon annan att ta vid, stå för det man inte själv kan garantera.

Det har varit ett viktigt uppdrag som jag älskat att befinna mig i. Jag har kunnat göra det som tjänsteman, på uppdrag av min stad. Men det kan jag inte längre, jag kommer behöva svika politiken, kommunen, mitt uppdrag för att vara sann mot mig själv, er ungar och ansvaret gentemot de föräldrar ni inte längre har.

Det har varit en ära att få vara en del att aktivt försöka utplåna fördomar och föreställningar om stora olikheter mellan barn som redan befinner sig i vårt land och de barn som kommit ensamma och nya till vår stad, och vårt land. Jag har älskat att ta de diskussionerna, stolt över att få gå i diskussion om allas lika värde, oavsett ursprung, bakgrund och förutsättningar, och beteende.

Idag gör min kommun, mina politiker, skillnad på barn och barn. Den som är född här i landet har tillgång till skyddssystem som ofta förvägras den som flytt hit ensam. Jag har personlig erfarenhet av bägge delar. Jag är mamma till barn som omfattas och är i behov av systemen, och jag arbetar nära barn som inte gör det, trots att deras behov är minst lika stora.

När ett av mina livmodersbarn var 12, berättade hen att en kompis dragit hemifrån. Saker hade hänt, kompisen var borta och mitt barn oroligt: "Du måste göra något, mamma." Föräldrar, polis och socialtjänst stod maktlösa. Jag gjorde det en gör. Ringde föräldrarna i klassen, sade att vi har ett barn på vår klasslista som inte sover i sin säng och riskerar att fara illa, vi måste ut och leta. Jag fick med mig en mamma till. En är fler än ingen. Vi tog vårt vuxenansvar.

Vi letade i dygn, i Nordstan, på Centralen. Där kryllar det av ungar. Där är få vuxna i rörelse på nätterna. Vi pratade med

folk, visade kort, bad om hjälp. "Nej här ska man inte vara när man är 12, det är ingen bra miljö." Sade ungarna. Till sist ringde en tjej på 15 år. Hon hade sett kompisen i Nordstan. Jag ringde citypolisen och kompisen kom i tryggt förvar. Jag frågade tjejen varför hon ringt oss och svaret smärtade: "Ingen har någonsin letat efter mig..."

Vi slöt upp, letade och fann. Vi tog hjälp av systemen och ungen hittade hem. Men det finns barn som ingen letar efter. Alla barn har inte egna vuxna som tar hand om dem. Och barn som saknar egna vuxna riskerar i värsta fall att bli diskvalificerade till ett livslångt utanförskap. I Sverige finns det lagar som skyddar. Jag vet, jag lever nära vinsten av välfärdssystemet och kan slåss för mitt barn.

Mitt barn har de rättigheterna i mitt land. Men alla barn har inte det. Jag kan kämpa för min unge, med mitt samhälles stöd och hjälp. Det kan inte de mammor i andra delar av världen som tvingats skicka hit sina barn, utan att själva kunna följa med. Dessutom har vårt välfärdssystem och min stad, min kommun nu försatt samma barn jag tog emot 2015 (till vilka jag sa: nu är flykten slut), på flykt igen. Till flykten på Göteborgs gator. Konsekvensen av att som barn helt plötsligt bli vuxen, flyttas ut till vuxenboende långt ifrån skola sammanhang och trygghet, kanske i en annan del av Sverige, inte stå ut, bryta upp därifrån och återgå till den stad man kallat hemma. De är fortfarande barn, och jag, du, ni, vi måste fortsätta ta ansvar leta och slåss för dem.

Det är ingen hemlighet vilka riskerna är, när ungdomar står utan vuxna med förmåga eller förutsättningar att leda. Hela idén med att vara fler, kring egna och andras barn, är att det behöver finnas ställföreträdande signifikanta vuxna, om eller när ett barns egna vuxna av olika anledningar inte kan ta sitt ansvar. När barn fastnar i strukturer där gatans normer gäller, är vägen tillbaka oerhört lång.

Det är svårt att slåss mot snubbarna (det är alltid snubbar)

som rekryterar in och förvaltar barn i sammanhang där cash är snabba och någon sorts trygghet erbjuds. För att en ung människa ska välja tillbaka något annat, krävs det människor som klarar av att dra dem ur de sammanhangen. Med urkraft likt en förälders. Enade vuxna människor – ett samhälle. Annars är det kört.

Välfärdssystemets ungar och flyktingbarnen har samma behov av fungerande system, samma behov av vuxna som tar ansvar, samma behov av att det finns sammanhang som förvaltar och ställer krav på dem. De är barn. Men det system som erbjuder rättssäkra utredningar och processer kring mitt barn, tar ingen hänsyn till barn som kommit hit ensamma och lever på gatorna i vårt land. Vem ska föra deras talan?

Jag möter dem. Det är 20 akut bostadslösa ungdomar idag, vi har redan placerat ett 40-tal i frivilliga familjehem. De sitter på spårvagnar genom natten, sover på bänkar under broar och på McDonalds i Nordstan, de smyger in hos kompisar ibland. De gör det för att få vara kvar i sina sammanhang, för att få gå i sin skola. Det funkar oftast i några dagar, sen kommer tröttheten, nätterna är långa, du måste vara i rörelse, få tiden att gå, inte frysa. Tjacket kan verka som en lösning, gratis först, men snart med krav på betalning. Sedan kommer skulderna. Inte för alla, men för tillräckligt många. Ängsten är stor därute i natten.

Det här händer på gatorna i min stad, i din stad, i vårt land. Det här blir en del av de åldersuppskrivna flyktingbarnens vardag. De nyss fyllda 18. Som en direkt konsekvens av en regerings och kommunalt fattade asylpolitiska beslut. I väntan på utvisningarna, tillbaka till landet, situationen och farorna de flydde ifrån, blir det här väntrummet för barnen som kommit hit utan sina föräldrar. Skyddslösa, rättslösa och i värsta fall, helt ensamma.

Den som är född här i landet har tillgång till skyddssystem som ofta förvägras den som flytt hit ensam. Det görs skillnad

på barn och barn. Det klingar falskt i förhållande till såväl vår egen lagstiftning som internationella konventioner.

Jag kommer inte vara tyst; jag kommer inte sluta kämpa, jag kommer inte ge mig, Ni kommer inte tystna, sluta kämpa, ge er. Vi kommer inte vara tysta, sluta kämpa, ge oss. För varenda unge för varenda unge!

I Sverige står vi inte ut; men vi slutar aldrig kämpa. I Göteborg bygger vi nu verksamhet kring de bostadslösa ålderssuppskrivna 18-åringarna som vårt samhälle försatt på flykt igen. En journalist frågade mig hur vet du att de är barn; ja... jag har inte tappat det, jag följer inte godtyckliga fattade beslut rättsosäkra åldersbedömningar, jag tror på ungarna och deras föräldrar.

Deal With It och där politiken, kommunen och dess förvaltningar sviker lagen om barns rättigheter där fortsätter jag, ni och vi ta ansvar för både egna, andra och gemensamma barn. Det som är kvar nu är amnesti – amnesti för ungarna!